

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Lipovského a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Štefana Sekelského v trestnej veci obžalovaného **B. K. pre trestný čin podvodu** podľa § 250 ods. 1, ods. 5 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.) prerokoval na verejnom zasadnutí 19. mája 2010 v Bratislave odvolania prokurátora Krajskej prokuratúry v Trenčíne, obžalovaného B. K. a zástupcu poškodenej organizácie Ing. J. T. podané proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 5. marca 2009, sp. zn. 22T 3/2004 a rozhodol

t a k t o :

I.

Podľa § 258 ods. 1 písm. e/, písm. f/, ods. 2 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) **z r u š u j e s a** napadnutý rozsudok vo výroku o treste a vo výroku o náhrade škody.

Na základe § 259 ods. 3 zák. č. 141/1961 Zb., v znení neskorších predpisov (Tr. por.)

s a

obžalovaný **B. K.**, nar. X., trvale bytom
M., dôchodca,

o d s u d z u j e :

podľa § 250 ods. 5, § 40 ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.)
na trest odňatia slobody **vo výmere 2 (dva) roky.**

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. výkon trestu odňatia slobody
sa obžalovanému podmienične odkladá na skúšobnú dobu 3 (tri) roky.

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. poškodená organizácia T., **sa s nárokom na náhradu škody**
o d k a z u j e na konanie o občianskoprávných veciach.

II.

Podľa § 256 Tr. por. odvolanie obžalovaného B. K. **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 5. marca 2009, sp. zn. 22T 3/2004, bol
obžalovaný B. K. uznaný za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5
Tr. zák. na skutkovom základe, že

bez vedomia druhého spoločníka spoločnosti T. Ing. J. T., ktorý mal v tejto
spoločnosti rovnaký majetkový podiel a v rozpore s čl. VIII. ods. 1 bod 1.1. a bod 1.2.
a čl. VIII. ods. 2 bod 2.2. spoločenskej zmluvy uvedenej spoločnosti dňa
12. marca 2002 na Katastrálny úrad T., bez vedomia Ing. T. podal návrh na vklad
vlastníckeho práva na základe Zmluvy o zabezpečení záväzkov dlžníka prevodom
vlastníckeho práva zo dňa 12. marca 2001, uzatvorenej medzi veriteľom Ing. P. V. a dlžníkom
- spoločnosťou T., v zastúpení B. K., kde v čl. I. zmluvy uviedol úmyselne nesprávne údaje,
vychádzajúc z fingovanej Dohody o urovaní zo dňa 5. februára 1995, uzatvorenej medzi
B. K. a spoločnosťou T., v zastúpení B. K., čím uviedol do omylu Katastrálny úrad T., ktorý
dňa 22. apríla 2002 rozhodol o vklade vlastníckeho práva k prevádzanému nebytovému
priestoru č.1, zapísaného na liste vlastníctva č. X. Katastrálneho úradu T., ktorý
sa nachádza v M. v budove súpisného čísla X., postavenej na parcele č. X. a podiel

na spoločných častiach a spoločných zariadeniach budovy v čiastke 499/1290 v prospech nadobúdateľa Ing. P. V. ku škode spoločnosti T. vo výške 5 273 440 Sk, teda 175 046,13 €.

Za to mu bol podľa § 250 ods. 4 Tr. zák., s použitím § 88 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky, výkon ktorého mu bol podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. poškodený Ing. J. T. bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na konanie o občianskoprávných veciach.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie krajský prokurátor, obžalovaný B. K. a zástupca poškodenej organizácie Ing. J. T..

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Trenčíne podal odvolanie proti výroku o treste a náhrade škody napadnutého rozsudku. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že krajský súd vykonal všetky dostupné dôkazy svedeckého i listinného charakteru, pričom o rozsahu vykonaného dokazovania i s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. apríla 2005, sp. zn. 4 To 99/2005, nie sú pochybnosti. Vykonané dôkazy súd tiež správne vyhodnotil a ustálil skutkový dej v súlade s požiadavkou naformulovanou v už spomínanom rozhodnutí odvolacieho súdu. Konanie obžalovaného súd správne subsumoval pod skutkovú podstatu trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005. V ostatnej časti napadnutého rozsudku však, podľa názoru odvolateľa, s rozhodnutím súdu nemožno súhlasiť.

Krajský súd za žalovaný trestný čin uložil obžalovanému s použitím § 88 Tr. zák. podmienený trest odňatia slobody. Súd aplikoval ustanovenie § 88 Tr. zák. iba pri rozhodovaní o treste a nie aj pri právnej kvalifikácii skutku, čo podľa jeho názoru nemá oporu v ustanoveniach trestného zákona účinného v čase spáchania skutku. Ak okolnosť, ktorá podmieňovala použitie vyššej trestnej sadzby, bola tak závažná, že na ňu súd prihliadol pri právnej kvalifikácii konania obžalovaného, nemohol na ňu neprihliadnúť pri určení konkrétnej výmery trestu.

Zákonodarca mal pri trestnom čine podvodu úmysel dosiahnuť, aby pri určovaní kvalifikácie a trestu bolo prioritne prihliadané na výšku spôsobenej škody, ktorá

ako následok činu je základnou okolnosťou podmieňujúcou použitie vyššej trestnej sadzby. V danom prípade výška škody spôsobenej obžalovaným nebola iba minimálnym prekročením škody veľkého rozsahu a neexistovali ani iné relevantné okolnosti, pre ktoré by bolo potrebné, za použitia ustanovenia § 88 Tr. zák. skutok výnimočne kvalifikovať podľa menej závažnej skutkovej podstaty. Stupeň spoločenskej nebezpečnosti činu obžalovaného K. je s poukazom na následok, ako i postoj obžalovaného k danému činu, ktorý neoľutoval, nemal snahu nahradiť spôsobenú škodu, mieru jeho zavinenia a na význam porušených chránených záujmov spoločnosti, veľmi vysoký. Súd mal teda správne trest ukladať podľa toho ustanovenia trestného zákona, podľa ktorého bol obžalovaný uznaný za vinného, teda v sadzbe určenej zákonom vo výmere 5 až 12 rokov.

Krajský súd v konaní ako poškodeného stotožnil subjekt právnickú osobu - spoločnosť T., ale na občianskoprávne konanie s nárokom na náhradu škody odkázal fyzickú osobu - Ing. J. T., ktorý v konaní vystupoval iba ako zástupca poškodenej organizácie.

Vzhľadom na tieto dôvody navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vo veci rozhodol sám tak, že obžalovanému B. K. uloží nepodmienečný trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby, so zaradením na jeho výkon do prvej nápravno-výchovnej skupiny a poškodenú spoločnosť T. odkáže s nárokom na náhradu škody na občianskoprávne konanie.

Odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne podal, prostredníctvom advokáta JUDr. J. Š., i obžalovaný B. K.. Uviedol, že je presvedčený že svojim konaním nenaplnil skutkovú podstatu žalovaného trestného činu, a preto žiadal, aby bol podľa § 226 písm. b/ Tr. por. spod obžaloby oslobodený. Dôvodil tým, že zo spoločenskej zmluvy spoločnosti vyplýva, že on i Ing. T. boli konateľmi spoločnosti, pričom mohli za spoločnosť konať každý samostatne. O všetkých úkonoch, ktoré za spoločnosť vykonali, boli povinní informovať Valné zhromaždenie na jeho najbližšom zasadnutí. Keďže sa od roku 2000 nekonalo žiadne Valné zhromaždenie, Ing. T. nemohol oficiálne informovať o vykonaných úkonoch. Namietal tiež znalecký posudok znalca Ing. P., ktorý je v diametrálnom rozpore so znaleckými posudkami znalcov Ing. L. a Ing. G..

Spoločník a konateľ poškodenej organizácie T. Ing. J. T. odvolaním namietal výrok o náhrade škody. Tvrdí, že poškodeným subjektom v tejto veci je právnická osoba T. a on je

len zástupcom tejto spoločnosti. Správne teda o uplatnenom nároku na náhradu škody malo byť rozhodnuté vo vzťahu k oprávnenému subjektu - spoločnosti T. a nie vo vzťahu k nemu ako k fyzickej osobe. Napokon túto skutočnosť konštatoval už i Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo 17. decembra 2008, sp. zn. 3 To 22/2007. Navrhol, aby odvolací súd sám v tejto časti zmenil napadnutý výrok o náhrade škody.

Na základe podaných odvolaní Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, ako aj postup konania ktoré rozsudku predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním vytýkané neboli.

Z obsahu predloženého spisového materiálu vyplýva, že na B. K. bola obžaloba podaná 10. septembra 2004 pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák.

Krajský súd v Trenčíne rozhodol rozsudkom z 13. septembra 2005 tak, že obžalovaného uznal za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák., keď v skutkovej vete rozsudku ustálil, že obžalovaný svojim konaním spôsobil škodu poškodenému Ing. T. vo výške 2 636 720 Sk. Obžalovanému uložil podmienený trest odňatia slobody a rozhodol tiež o nároku na náhradu škody.

Na podklade odvolaní krajského prokurátora, obžalovaného a poškodeného, Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 3. apríla 2007, sp. zn. 4 To 99/2005, podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec vrátil Krajskému súdu v Trenčíne, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odvolací súd sa už v tomto rozhodnutí veľmi podrobne zaoberal obhajobou obžalovaného K., ktorá spočívala v tom, že spor medzi ním a druhým spoločníkom spoločnosti T. Ing. T., ktorý sa týka prevedenej nehnuteľnosti, má obchodnoprávnu povahu. Po dôkladnej analýze vykonaného dokazovania vyslovil stanovisko, že obžalovaný K. nebol za existujúceho právneho stavu oprávnený vykonať právne úkony, ktorých dôsledkom bol prevod vlastníckeho práva zo spoločnosti T. na svedka Ing. P. V. a ktoré boli ustálené v skutkovej vete rozsudku sám v mene spoločnosti, pretože sa týkali majetku spoločnosti a boli teda nepochybne zásadnými rozhodnutiami o nakladaní majetku spoločnosti, o ktorých bolo oprávnené rozhodovať podľa spoločenskej zmluvy výlučne valné zhromaždenie

a v období medzi zasadnutiami valného zhromaždenia mohlo byť rozhodnutie o takejto zásadnej otázke nahradené len písomným súhlasom vo forme prehlásení spoločníkov. Vyslovil teda jednoznačné stanovisko, že obžalovaný K. je dôvodne stíhaný, že podvodným spôsobom na cudzom majetku spôsobil škodu.

V tomto štádiu konania považoval odvolací súd za nedostatočne objasnenú otázku z akého dôvodu obžalovaný K. vykonal právne úkony týkajúce sa zásadných otázok spoločnosti T. bez rešpektovania spoločenskej zmluvy. Na tieto okolnosti nariadil opätovne vypočuť obžalovaného i svedka Ing. T..

Na podklade odvolacích námietok krajského prokurátora odvolací súd v spomínanom rozhodnutí zaujal i stanovisko k otázke, kto je v posudzovanej veci poškodeným subjektom a čo je potrebné posudzovať za cudzí majetok v prípade právnickej osoby. Konštatoval, že cudzím majetkom sa rozumie majetok, ktorý nepatrí páchatel'ovi, alebo nepatrí výlučne jemu. Cudzím majetkom ja aj majetok právnickej spoločnosti, v ktorej je páchatel' podielnikom (spoločníkom). V prípade spoločnosti, kde sú spoločníkmi dvaja spoločníci s rovnakým majetkovým podielom, ako je to v prípade spoločnosti T., nemožno za spôsobenú škodu považovať len škodu rovnajúcu sa polovici celkom spôsobenej škody. Vyslovil i názor, že okolnosť, že páchatel' podvodným spôsobom nakladá s majetkom, ktorého je spoluvlastníkom, môže mať vplyv len na posúdenie stupňa spoločenskej nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť a na posúdenie okolností v zmysle § 88 Tr. zák.

Krajský súd v Trenčíne na hlavnom pojednávaní po zrušení veci postupoval v intenciách spomínaného rozhodnutia odvolacieho súdu. Doplnil dokazovanie v požadovanom smere a rozsahu a opätovne vo veci rozhodol. Rozsudkom z 13. septembra 2007, sp. zn. 22T 3/2004, uznal obžalovaného B. K. za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. a obžalovanému uložil podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní dva roky, výkon ktorého mu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu tri roky.

S nárokom na náhradu škody, opäť v rozpore so stanoviskom odvolacieho súdu, ktoré vyjadril v rozhodnutí z 3. apríla 2007, odkázal na konanie o veciach občianskoprávných ako poškodeného Ing. J. T..

Na podklade podaných odvolaní Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo 17. decembra 2008, sp. zn. 3 To 22/2007, podľa § 258 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa s tým, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na základe vykonaného dokazovania, ani odvolací súd nemá pochybnosti, že obžalovaný K. svojim konaním naplnil pojmové znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 Tr. zák. po subjektívnej i objektívnej stránke. Ako je to už konštatované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. apríla 2007 obžalovaný K. konal úmyselne, v rozpore so spoločenskou zmluvou spoločnosti T., bez vedomia spoločníka Ing. T., na základe fiktívnej Dohody o urovnaní z 5. februára 1995, keď podal návrh na vklad vlastníckeho práva na katastrálny úrad, s cieľom zbaviť svojho spoločníka Ing. T. vlastníctva k tomuto majetku spoločnosti T. Svojim konaním uviedol do omylu Katastrálny úrad v T. a v rozpore so zákonom previedol na Ing. V. celý nehnuteľný majetok spoločnosti T., ku škode tejto organizácie. Motívom jeho konania boli rozpory oboch spoločníkov pri hospodárení v rámci ich spoločnej firmy.

Vzhľadom na výšku spôsobenej škody, ktorá aj v čase rozhodovania odvolacieho súdu stále presahuje hranicu škody veľkého rozsahu, konanie obžalovaného K. bolo súdom správne právne posúdené podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty žalovaného trestného činu podľa ods. 5 § 250 Tr. zák.

Odvolací súd sa stotožnil s odvolacou námietkou krajského prokurátora, že v posudzovanom prípade neboli splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 88 Tr. zák., a to najmä s prihliadnutím na výšku spôsobenej škody, ktorá výrazne presahuje sumu tvoriacu hranicu medzi škodou značnou a škodou veľkého rozsahu ako i celkovým postojom obžalovaného k žalovanej trestnej činnosti.

Odvolací súd sa stotožnil tiež s odvolacou námietkou krajského prokurátora a zástupcu poškodenej organizácie Ing. T. vo vzťahu k výroku o náhrade škody. Poškodeným subjektom je právnická osoba T. M., ktorej zástupcom v tomto konaní je Ing. T., preto o nároku na náhradu škody malo byť rozhodnuté vo vzťahu k oprávnenému subjektu.

Na podklade odvolania podaného krajským prokurátorom a zástupcom poškodenej organizácie preto odvolací súd podľa § 258 ods. 1 písm. e/, písm. f/, ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a vo výroku o náhrade škody a na základe § 259 ods. 3 Tr. por. vo veci rozhodol sám.

Opätovne pri úvahách o treste dôsledne zvažoval všetky zákonné kritéria významné pre voľbu druhu a výmery trestu. Prihliadol na stupeň spoločenskej nebezpečnosti konania obžalovaného, výšku spôsobenej škody, ale i na okolnosť, že od spáchania skutku uplynula už doba osem rokov a že obžalovaný K. sa doposiaľ do rozporu so zákonom nedostal, ani pred spáchaním teraz žalovaného trestného činu, ani po dobu ďalších osem rokov, ktoré od skutku uplynuli.

Podľa § 2 ods. 4 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní musia (okrem iného) trestné veci prejednávať, čo najrýchlejšie a musia dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou. Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. S poukazom na tieto ustanovenia ako i čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, neúmernú dĺžku konania môže súd zohľadniť pri výmere trestu. Trestné stíhanie v posudzovanej veci bolo začaté vo februári 2004, skutok sa stal v roku 2002, teda pred 8 rokmi, obžalovaný sa úkonom trestného stíhania podroboval, po dobu od spáchania skutku, teda osem rokov, viedol riadny život, ďalšej trestnej činnosti sa už nedopustil, vec bola nie vinou obžalovaného dvakrát zrušená odvolacím súdom a vrátená na nové prerokovanie a rozhodnutie súdu prvého stupňa, preto odvolací súd s ohľadom na všetky okolnosti prípadu, za primeraný považoval trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov, výkon ktorého mu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní troch rokov. Odvolací súd je toho názoru, že po uplynutí osem rokov, keď obžalovaný svojim ďalším životom preukázal, že išlo zrejme o ojedinelé vybočenie z riadneho života, by výkon trestu spojený s obmedzením jeho osobnej slobody mal výlučne represívny účel a neplnil by účel prevýchovný. Pokiaľ by však obžalovaný počas skúšobnej doby troch rokov spáchal akýkoľvek trestný čin, musel by vykonať aj trest v trvaní dva roky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, po zrušení výroku o náhrade škody sám rozhodol tak, že podľa § 229 ods. 1 Tr. por. oprávnený subjekt – poškodenú organizáciu T. M. s nárokom na náhradu škody odkázal na konanie o veciach občianskoprávných.

Z dôvodov uvedených v tomto rozhodnutí je zjavné, že odvolanie obžalovaného K., pokiaľ sa domáhal oslobodenia spod obžaloby, považoval odvolací súd za neopodstatnené, preto ho postupom podľa § 256 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

S poukazom na tieto dôvody Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podaných odvolaní rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku rozsudku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 19. mája 2010

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Vypracovala: JUDr. Jana Serbová

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová